

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3098/05
22.06.2005. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Лазин и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца АА и ББ и ВВ, за понављање поступка окончаног пресудом Врховног суда Србије У. бр. 862/00 од 16. 11. 2000. године, у предмету водопривредне сагласности, у нејавној седници већа одржаној дана 22. 06. 2005. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Тужба СЕ ОДБАЦУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Врховног суда Србије У. бр. 862/00 од 16. 11. 2000. године одбијена је тужба лица ближе означених у уводу пресуде, за поништај решења Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије бр.325-01-1219/94-09 од 03.12.1999.године, којим је одбијена њихова жалба изјављена против решења Одељења за имовинско-правне, стамбене и послове борачко-инвалидске заштите СО Врање бр. 325-9/94-06 од 15. 12. 1998. године, а којим се издаје водопривредна сагласност на техничку документацију за изградњу сеоског водовода за одвођење воде са природног извора који се налази на месту званом "ГГ" у к.о. ДД инвеститору ЋЋ, а под условима ближе изнетим у том решењу.

У поднетој тужби тужиоци, очигледно омашком, наводе да траже понављање управног спора поводом пресуде Врховног суда Србије У бр. 362/00 од 16. 11. 2000. године, будући да, у ствари, достављају цитирану пресуду У бр. 862/00 од истог датума. Такође и остали наводи ове тужбе упућују да се ради о цитираној пресуди овог суда У бр. 862/00 од 16. 11. 2000. године којом је одлучивано о законитости решења Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије бр.325-01-1219/94-09 од 03.12.1999.године. Међутим, тужиоци у тужби не наводе законски основ за понављање поступка окончаног наведеном пресудом, а истичу да исту подносе ради утврђивања чињенице да је инвеститор ЋЋ у току управног спора без знања тужилаца, за потребе своје породице довео воду пластичним водоводним цревом са природног извора изузетне јачине са места званог ЕЕ из суседног села, о чему прилажу изјаве сведока и предлажу да суд стави ван снаге цитирану пресуду из предмета У. бр. 862/00.

У поступку претходног испитивања тужбе Врховни суд суд Србије је нашао да тужбу треба одбацити.

Тужиоци нису у тужби, у смислу члана 54. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96), навели законски разлог за понављање судског поступка из члана 51. истог Закона. Међутим, како према наводима тужбе траже утврђивање одређене нове чињенице, у ком смислу су приложили и неверене изјаве сведока, што би представљало законски разлог за понављање поступка код суда из члана 51. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима.

По налажењу овог суда нису испуњени законски услови за мериторно одлучивање по поднетој тужби. Наиме, сазнање за нове чињенице и стицање могућности за употребу нових доказа могу бити разлог за понављање управно-судског поступка само ако су чињенице утврђиване, односно ако су докази извођени у управно судском поступку и на тако утврђеном чињеничном стању заснована судска одлука.

Како је у конкретном случају суд одлучивао у предмету У. бр. 862/00 на основу чињеничног стања које је утврђено у управном поступку, то Врховни суд Србије налази да тужиоци нису у смислу члана 54. став 2. тачка 2. Закона управним споровима, учинили вероватним постојање законског основа за понављање поступка, па је применом одредбе члана 55. став 1. истог Закона одлучено као у диспозитиву решења.

РЕШЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 22. 06. 2005.године У бр. 3098/04

Записничар Председник већа-судија

Весна Карановић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

дц